UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ekklēsiastēs Solomōntos Emmetrōs Metaphrastheis

Dolscius, Paul

Lipsiæ, 1559

VD16 B 3639

Κεφα. γ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-69711

Visual Library

τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ πάλιν ἐν κενεόφρονι βάλλε
τοι σωρευέμεναι χρήματ᾽, ἄπληστον ἔρον.
δυστυχίας αὐτῷ καὶ ἀθλιότητας ὀφέλλων,
ὥστε εὐφροσύνην κέρδος οἱ οὔτι φέρειν.
αὐτὰρ ἅπαντα λαχεῖν θεόθεν, κεχαρισμένον ἄνδρα
τῷ θεῷ, ἀλλοτρίοις ἐτρεφέμεν τε πόνοις.
τοὔνεκα χ᾽ ἡ πολυκτημοσύνη κενεόν τε τέτυκται,
κήδεά περ δειλοῖς πολλὰ φέρουσα βροτοῖς.

ΚΕΦΑ. γ.

ὥρην πάντ᾽ ἴσχει, καὶ ὥρια γίνετ᾽ ἐν αὐτῇ,
γίνεσθ᾽ ὅσσ᾽ ἐφ᾽ ὅλην καύθιος αἶαν ὁρᾷ.
πάντα τ᾽ ἐπὴν σφέτερον τὰ ἐπὶ χθονὶ τέρμα κιχάνῃ,
κηρὶ δαμμέντ᾽ ἔρρει οὐ μετὰ δηρὸν ἔτι.
ὃς τυτθὸς παῖς ὢν ὑπ᾽ ἥλιον ἄρτι φαεινὸν
ἦλθε, ποτ᾽ αὖ μέλλει τὸν φαέθοντα λιπεῖν.
νυνὶ φυτευέμεναι τὰ βλαστὰ μὲν ὥριον ἐστί,
νῦν δὲ φυτ᾽ ἐκτίλλειν καιρὸς ἐσαῦθι πάρα.
τυκτὰ κατασκάπτειν ὥρη μέγαρ, ὥρη ἐσαῦθις
δώματα τευχέμεναι, ὅππου ἐρείπι᾽ ἔην.
καὶ νῦν μὲν θερμὸν βάλλειν κατὰ δάκρυ περιῶν,
νῦν δὲ ὀρωρέμεναι πουλὺν ἔοικε γέλων.
ἄλλοτ᾽ ὀδύρεσθαι βροτὸν αἴλιν᾽ ὁ θυμὸς ἀνώγει,
ἄλλοθ᾽ οἱ ὀρχεῖσθ᾽ ὡς παρθενοπίπῃ ἅδει.
ἔστι τις ὧ καθελεῖν ποτὲ τείχεα ἤρεσε μακρὰ
καὶ αὖτε τειχοδομεῖν χερμαδίοισι πάλιν.
ἐν μιῇ ἀγκὰς ἑλεῖν καταθύμιον ἡμέρῃ ἐστὶ,
ἐν δ᾽ ἑτέρῃ χάριν αὖ οὔτι φίλημα φέρει.

νῦν

νῦν μὲν ζητοῦντας τὰ διαῤῥαίσωσί κεν ἀθρεῖς,
νῦν δὲ διολλύντας χρήματ᾽ ἐσαῦθι βροτούς.
ἄλλοτε τηροῦμεν τὰ φυλακτέον ἐστὶ δεόντως,
ἄλλοτ᾽ ἀφ᾽ ὡραῖον βαλλέμεν αὐτὰ πέλει.
καιρὸς ῥῆξαι τὰ ξυῤῥαφθέντα κελεύει,
καιρὸς ἀναγκάζει καὶ τὰ ῥαγέντα ῥαφεῖν.
ὅς δὴ καὶ σιγᾷν νῦν μὲν δέον εἶν ἀναφαίνει,
νῦν δ᾽ αὖ φθέγγεσθαι οὐ μὴ ἀεικές ἔμεν.
πρός τινας εὐμενέως μὲν ἔχειν εἰώθαμεν αἰεὶ,
πρός τινας ἀλλάττειν δ᾽ ἔχθεος αὖ φιλίην.
οὐκ ἔργ᾽ ἀμφιέπειν πολεμήϊα ἔσθ᾽ ὅτ᾽ ἄκαιρον,
εὔκαιρον δὲ μάχης αὖ τέλος ἠρεμίη.
τίπτε βροτῷ δὲ φέροι τάδε καὶ σφὶν ἐναντί᾽ ὄνειαρ,
κὰμ ἐπόνοισι διδούς, ἄλγεα πολλὰ πάθη;
αὐτὰρ ὅμως ἐφέηκε θεὸς τάδε λυγρὰ βροτοῖσι,
τὴν ζωὴν ἐπὶ γῆς σφᾶς πολυκηδέ᾽ ἄγειν.
ὅσσα ποιεῖ δ᾽ αὐτὸς, περικαλλέα ποιεῖ ἅπαντα,
ὁππόθι γίνεσθαι κεῖρ, ὁππότ᾽ ἄν τε δέῃ.
ἀχαλάαν ἐόων μέροπας, φθινύθειν τε φίλον κῆρ,
τοῖς περὶ τῶν πραγέων κήδε᾽ ἐστ᾽ ἐσομένων.
οὐδένα γὰρ θνητῶν θεοτύκτων εἰδέναι ἔργων,
ἤτοι τὴν ἀρχὴν ἐνδέχεται, ἢ τὸ τέλος.
οὐκοῦν κἀνταυθοῖ μέροπες οὐδὲν ὀνήσιμον ἔγνων,
εἰ μὴ ἀνιάων θυμὸν ἄπειρον ἔχειν.
γαστρὶ χαρίζεσθαι, σκέδασιν ποιεῦντε μεριμνῶν,
ὄφρα δέμας βρότεον ζωτικὸν αἷμα τρέφει.
καὶ γὰρ εὐφροσύνως ὧν τις κτεάτεσσ᾽ ἀπολαύειν
ἐν βίῳ, οὐκ ὀλίγη ἐκ θεοῦ ἐστὶ χάρις.
τῶνδ᾽ αὖ μελλόντων τοῖονδ᾽ ἢ ἓν ἔσεθ᾽ ἕκαστον,
ὁπποῖόν κεν ὁ δρῶν πάντ᾽ ἐθέλῃσιν ἔμεν.

ἀστυφέλικτα μένει, καὶ ἔμπεδα ἴσατ᾽ ἐς αἰεί,
 μοῦνον ὅσ᾽ ἀιδίου κυρίου ἔργα πέλει.
τοῖς προσθεῖν οὐδὲν θνητῷ δέδοτ᾽, ἢ ἀφελέσθαι,
 πλὼ τοι ὑψίστου ὡς ἀλέγῃ κεν ὄπιν.
ὅσσα τ᾽ ἐκεῖνος ὁ ὢν ἄρα δημιοεργὸς ἁπάντων
 κτίζει, ἐν ὧ πὶ βροτῶν ὦκα τελεσὰ πάρα.
χὤττα γενέσθ᾽ αὐτῷ κατὰ θυμιόν ἐστι, γενέσθαι
 δεῖ τάχα, καί μιν ἔχει ἀμβολὴ οὐδεμίη.
αὐτὰρ ὅμως ἐπὶ γῆς ὡς οὐχ ἅλις ἦ κακοτήτων,
 τῶν καταξυχουσῶν κάμμορα φῦλα βροτῶν,
ἱδρωθέντα κρίσει ὁσίῃ πού ἑώραχ᾽ ἔδεθλα,
 τοῖς ἔνι δυσσεβίη ἢ φθορὰ ἦσσο δίκης.
χὠ ἀθέμιστα δρόων καὶ ἀνὴρ θρόνον εἶχε θέμιστος,
 φώς τε παλαμναῖος τίμια σκῆπτρα φόρει.
ταῦτά μοι ὀσσομένῳ κραδίη φρεσὶν αἶψα μενοίνα,
 εὐσεβέας θ᾽ ὁ θεὸς, δυσσεβέας τε κρινεῖ.
πάντα τε ἰθυκρίτης τελέθων ἅ τις ἔρξε δικάσει,
 κἄν τις ἔῃ ἀγαθὸς, κἄν τις ἀλιτρὸς ἔῃ.
καί τοι σφίσι πέρως εἱμαρμένου ἔμμορε πάντα,
 ὅσσα τις ἐσθλ᾽ ἐπὶ γῆς, ἢ κακὰ ῥέξει ἀνήρ.
ταῦτα μενοινήσας φρεσὶν ἔσθ᾽ ὅτ᾽ ἐμῇσιν, ἔειπον
 πρὸς κραδίην τοῖον μῦθον ὁ δειλὸς ἐμήν.
πήματ᾽ ὀιζυροῖς ἐπιάλλει ταῦτα βροτοῖσιν,
 οὐχ ὑψηλοφρονεῖν σφᾶς ἐόων ὁ θεός.
ὄφρα βίον διάγειν βοσκήματ᾽ ὁρῶντες ὅμοιον,
 οὐ πολὺ τετραπόδων σφᾶς προδαῶσι φέρειν.
οὔτι γὰρ ἄλλο φέρει κέρδος μερόπεσσι βιῶναι,
 πλὴν ἀπεδεῖξ᾽ ἴσους σφᾶς ἀλόγοισι πέλειν.
κάτθαν᾽ ὁμῶς τό, τε παντελέως νοῦ ζῶον ἀμοιρεῦν,
 χὠ βροτὸς αὐδήεις, φρεσί τε πυκνὰ φρονῶν.

χἠ

ϗ ἡ αὐτὴ ξυνάπασι πνοή, ξυνόν τε ἄημα,
  ἡμὲν τῶν κτηνῶν ἔπλετο, ἠδὲ βροτῶν.
τῶν τε ὑποζυγίων μέροπας ἢ εἴπηθα προέχειν
  οὐδέν, ἐπεὶ πάντων ἡ κενότης τὸ τέλος.
εἰς θ' ἕνα πάντα θανόντ' ἐξαῦθις χῶρον ἱκάνει,
  εἴτ' ἄλογ', εἴτε λόγου ἔμμορα ταῦτα πέλει.
εἰς τ' αἶαν νοστεῖ τὴν παμμήτειραν, ἐκεῖθεν
  ἐξελθόντα φάος ἔσιδ' ὅθ' ὑπ' ἠελίου.
ϗ ὡς ἀρχῆθεν ἄρ' ἐκ κονιορτοῦ ἅπαντα τέτυκται,
  ὡς κονιορτὸς ἔμμεν μέλλει ἅπαντα πάλιν.
καὶ τίς τῶν μερόπων σάφα οἶδεν εἰ αἰθέρ' ἐς ἄκρον
  τῶν μακάρων βρότεον πνεῦμ' ἀναβήσεθ' ἕδος;
ἠὲ καθὼς ψυχὴ βοσκήματος ἄϊδος εἴσω
  βήσεθ', ὑποχθονίων εἴστε τὰ κλεῖθρα δόμων;
πάντ' οὖν εἶμεν ὁρῶν μεταμώλι' ἅπασαν ἐπ' αἶαν,
  φέρτατον ἡγοῦμαι εὖ θέμεναι τὸ παρόν.
τῶν τε μεριμνάων κῆρ ἐκκενεῶσαι ἁπασῶν,
  καὶ μεταδοῦν ἱλαρῶς γαστέρι τῶν κτεάνων.
ταῦτα γὰρ ἀθανάτου θεοῦ ἐς ἐρικύδεα δῶρα,
  τὰ σφέτερον θνητοῖς ἦϋτ' ἔδωκε λάχος.
τῶν δ' ἄλλων ἀμελῶς χρὴ ἔχειν ἄνθρωπον ἐόντα,
  ὧν οὐδὲν τεθνεὼς οἴσεται εἰς ἀΐδου.
κἂν γὰρ ἀνὴρ τρύχῃ μάλ' ἑαυτόν, ἔδῃ τε φίλον κῆρ,
  ἤματα καὶ νύκτας κήδεσιν ἀχθόμενος;
τίς μιν ὅμως τόσσης πινυτοφροσύνης ἐπιβήσει,
  τίς τε δαημοσύνης τόσσ' ἔφ' ἐμέλλει ἄγειν,
ὥστε προγινώσκειν μιν ζῶντ' ἔτι ἐσσόμεν' ἔργα,
  οἷο μεθ' ὕστατιον τοῦ βιότοιο τέλος;